

чалникътъ на патрула заповѣда да се яви предъ него чиновникътъ, който дежуреше при аппарата. Турчинътъ пристигна незабавно заедно съ по-горния отъ него, — началника на станцията.

— Колко аппарата имате? попита казакътъ.

— Единъ, ефендимъ, отвърнаха турцитъ.

По заповѣдъ на началника на хусарския патрулъ, двама отъ хусаритъ слѣзоха отъ конетъ, изкачиха се въ стаята, гдето се намираще телеграфниятъ апаратъ, и го взеха съ себе си на конетъ.

Идването на казацитъ раздвижи цѣлия градъ. Мало и голѣмо бѣ излѣзло да ги посрещне. Камбанитъ биеха и разнасяха сладката вѣстъ за освобождението. Около хусаритъ се натрупа толкова много свѣтъ, че конетъ не можеха да се движатъ. Множество просълзени отъ вълнение жени цѣлуваха ржцетъ на руснацитъ, милваха краката имъ, галѣха конетъ имъ. Други носѣха съ менци вино и черпѣха. А учителътъ П. Семерджиевъ, търновецъ, единъ едъръ и хубавъ момъкъ, съ голѣми черни очи и пълна черна брада, на нѣколко пѣти държа пламенни речи, съ които прославяше руското оржие и поднасяше съ цѣлата си душа благодарността и признателността на българския народъ. Градътъ имаше празниченъ видъ.

Хусаритъ достигнаха до Полицията, свалиха турското управление и назначиха на негово мѣсто една смесена турско-българска комисия, въ която отъ българитъ влѣзоха: Христо Спиридоновъ, Петко Ганчевъ и др. Следкато взеха оржието на заптиетата, хусаритъ кръстосаха града съ целъ да се ориентиратъ по-добре върху положението, върнаха се и отседнаха близо при градския часовникъ, предъ главната джамия, гдето си починаха, ядоха и пиха. Но не следъ дълго тѣ яхнаха конетъ си и заминаха презъ моста обратно по нѣтъ, по който бѣха дошли. Заедно съ тѣхъ отидоха да ги изпратятъ: Стефанъ Ил. Денчевъ, Алекса Ханчевъ, Петъръ Пешевъ, Ненчо Петковъ и др. Хусаритъ отседнаха при двамата свои офицери, които седѣха подъ едно голѣмо дърво, а около имъ други двама хусари, не ходили въ Севлиево, държаха своитъ и офицерскитъ коне. Всички очакваха съ голѣмо любопитство донесението на патрула. Изпращачитъ обсипаха офицеритъ съ цвѣта, поднесоха имъ ядене и вино и разговаряха съ тѣхъ. Сега се разбра, че тѣзи руси били дошли само по рекогносцировка, а на другия день щѣла да дойде войска, за да освободи града на милитъ братушки-българи отъ произволитъ на турцитъ. Затова на другия день всички българи бѣха наизлѣзли да посрѣщатъ. За съжаление, никакви войски не дойдоха. Вечерта се завърнаха изпратенитъ съ коне и известиха, крайно разочаровани и убити духомъ, че войска нѣма и надали ще дойде. Минаха нѣколко деня и никаква войска не дойде. Идването на рускитъ войници бѣ зарадвало много